

Jsoucno jako dění

Každé vnitrosvětčné jsoucí (jsoucno) bez výjimky je událostí, tedy se děje ,v' čase, přesněji « časuje » tím jak « jest » (jak se stává, jak vykonává své « bytí »). A protože se děje jako událost, má nutně svůj počátek a konec v čase (a má také své kontury, hranice v prostoru). A tak, jako před počátkem určité události se děly také jiné události, jsou také registrovatelné jiné události za hranicemi, vně hranic (mezí) každého určitého jsoucna. Na tato jiná jsoucna jsou různá základně uvažovaná určitá « původní » (tj. právě zrozená) jsoucna schopna reagovat (tak jako ona jiná jsoucna jsou více či méně, lépe či hůře schopna rovněž reagovat na toto « původní » (právě zrozené a postupně se uskutečňující) jsoucno ; reakce každého jsoucna na jiná jsoucna (na kterékoli jiné jsoucno) má vždy (také) charakter akce. A schopnost vykonávat akce (a tudíž i reakce, tedy reagovat) je umožněna a založena tím, že samo bytí musí být jím samým – jakožto subjektem – vykonávána (to je snad pravý význam původně řeckého slova *energeia*, tedy vnitřní úkon či výkon, případně výkon « uvnitř »).

(Písek)

[Bez uvedení datace. Zařazeno sem podle řazení Hejdánka v elektronických souborech. Pozn. red.]